

Није у реду зграњавати се, а нарочито згражавати, над људима који пристају да им СНС активисти улазе у куће са маказима и тримерима у рукама, да их шишају и бријају, у замену за подршку на предстојећим изборима. Још мање треба превртати очима на људе који прихватају килограм брашна и литар уља од комшија у мајицама са СНС ознакама, наоружаних списковима у које ће убацити оне што су спремни да трампе свој потпис за ову робу и услуге.

Ова појава је тужна да тужнија не може бити. И прецизно одсликава не само природу и методе ове власти (то гледамо сваког дана) већ пре свега дубину беде и очајања у које су упали такозвани „обични грађани“ широм Србије. А како је „широм Србије“, видео је онај ко се по њој креће. Стање се драстично разликује не само од бруталне пропаганде којој смо изложени од највиших званичника ове државе (почев од првог међу њима) него и од представе коју има не само фамозни „круг двојке“ већ и сви они који у кућу још увек успевају да унесу рецимо 100.000 динара месечно.

Са 100.000 динара може се (пре)живети, али врло скромно. По свим нормалним стандардима цивилизованог света. Што подразумева да платите рачуне, да купите храну, да се мало и обучете, да купите књигу коју хоћете и да повремено изађете у биоскоп или чак позориште. Да одете у ресторан на ручак са породицом, то је већ озбиљан луксуз. Незамислив луксуз за онога ко треба да преживи месец са двадесет хиљада.

И у томе се састоји потпуна ненормалност и уврнутост којој нико да каже – доста. Како се то догодило да се на крају друге деценије 21. века, у једној ипак европској земљи, као нормалан принцип промовише „скромност“ као нека велика врлина, сиромаштво као нормално стање, а разумна људска потреба да се овај један живот проживи лепо и удобно, да се има стан, да се возе кола, да се иде на годишњи одмор, да се пристojно облачи, да се деца школују и да путују, као нека велика јерес или недостатак контакта са реалношћу.

Новаекономија.рс